

Vjernik

ISLAMSKI ČASOPIS

Djela se dijele prema nijetu (namjeri)...

Edukativni islamski časopis Vjernik

63477 Maintal

Germany

Registracija: ISSN 2511-0772

**Esselamu alejkum ve rahmetullahi ve
berekatuhu**

Islamski časopis "Vjernik" je islamsko -
edukativnog karaktera na principima
Kur'ana i Sunneta. Pored tema koje govore
o ispravnom shvatanju ove uzvišene vjere,
dio ovog časopisa je posvećen ženi i
porodici u islamu, zdravlju a ni naši
najmlđdi nisu zaboravljeni.

Cilj i svrha ovog časopisa jeste da'va ili
pozivanje ljudi da obožavaju i potpuno
se pokoravaju Allahu, Uzvišen je On, i da
slijede sunnet Allahovog poslanika
Muhammeda, sallallahu 'alejhi ve
selleme, te da ustraju na tom putu.

Izdavač: Džemat FIRDEUS

Urednik: A. Mujakić

**U ovaj projekat su uključeni
članovi džemata Firdeus.**

**Ukoliko želite naručiti islamski časopis
"Vjernik" kontaktirajte nas putem Email:
Adismujakic@gmx.de , i vjernik stiže
besplatno na vašu adresu.**

Redakcija islamskog časopisa "Vjernik"

Esselamu alejkum!

Sadržaj

- 3.....Vrijednost hadža
- 6.....Sadaka
- 8.....Upoznaj Posanika
- 9Podržati, a ne omalozavati i
osujetiti
- 11Izjave islamskih učenjaka u
vezi sa sadakom
- 12.....Vrijednost Kudsa
- 15.....Tevhid-značenje-vrste-
vrijednost
- 22.....Genocid je zaboraviti

Vrijednost hadža

U svetom hidžretskom mjesecu zul-hidžetu svaki punoljetan i pametan musliman, koji ima materijalnu mogućnost i fizičku sposobnost, obavezan je da obavi hadž: **“Hodočastiti Hram dužan je, Allaha radi, svaki onaj koji je u mogućnosti”** (Alu Imran, 97). Hadž je jedan od pet islamskih ruknova i temelja na kojima se gradi vjera islam. Allahov poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: *“Islam se temelji na petero: svjedočenju da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov poslanik, klanjanju namaza, davanju zekata, obavljanju hadža i postu mjeseca ramazana.”* (Muttefekun alejhi) Uzvišeni Allah naredio je Ibrahimu, alejhis-selem, da obznani ovu uzvišenu i časnu obavezu među ljudima, a potom je opisao u kakvom se stanju nalaze hadžije: **“...i oglasi ljudima hadž!” – dolazit će ti pješke i na devama iznurenim; dolazit će iz mjesta dalekih.”** (El-Hadždž, 27)

Brisanje grijeha

Svi smo mi grješnici. Griješimo smo prema svome Gospodaru, Njegovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, braći muslimanima i sebi samima. I svaki iskren musliman želi da mu se oprostite grijesi. Svaki vjernik koji je odlučio da obavi hadž treba da zna da je hadž prilika za brisanje naših mnogobrojnih grijeha. Allahov poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: *“Ko obavi hadž, ne približavajući se intimno supruzi i ne govoreći nepristojne i ružne riječi, ne kršeći Allahove propise, vratit će se čist od grijeha kao na dan kada ga je majka rodila.”* (Mutefekun alejhi) Kada je plemeniti ashab Amr b. As došao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kako

bi mu dao prisegu, pružio mu je svoju ruku, pa ju je povukao, a Poslanik ga pita: “Šta je sa tobom, Amre?” Amr mu odgovori: “Hoću da uvjetujem”, a Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upita ga: “Šta hoćeš da uvjetuješ?” Amr reče: “Hoću da mi bude oprošteno.” Na to mu Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovori: “Zar ne znaš, Amre, da islam briše ono što je bilo prije njega i da hidžra briše ono što je bilo prije nje i da hadž briše ono što je bilo prije njega?” (Muslim)

Ulazak u Džennet

Najveća želja svakog muslimana jest da uđe u Džennet i da bude sačuvan od džehennemske vatre, da bude pozvan da uđe u prostranstva Dženneta i da mu se kaže: “**Uđite u njih sigurni, straha oslobođeni!**” (El-Hidžr, 45–46). Obavljanje hadža jedan je od povoda za ulazak u Džennet. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “*Umra do umre je iskup za grijeha koji se počine između njih, a za primljeni hadž (hadž mebrur) nema druge nagrade osim Dženneta.*” (Muttefekun alejhi)

Najbolje djelo

Često razmišljamo o tome koje je djelo najbolje pa da ga činimo i na taj način zadobijemo zadovoljstvo svoga Gospodara. Obavljeni hadž jedno je od najboljih djela u islamu. Ebu Hurejra, radijallahu anhu, rekao je: “Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, upitan je koje je djelo najbolje, pa je odgovorio: ‘Vjerovanje u Allaha i Njegovog Poslanika.’ ‘A koje djelo nakon toga?’, upita neko. ‘Džihad – borba na Allahovom putu’, odgovori on. Nakon toga opet je upitan: ‘A koje djelo nakon toga?’ ‘Hadž mebrur – primljeni hadž’, odgovori Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem.” (Muttefekun alejhi)

Džihad za žene

Džihad za muškarce je poznat, a šta je džihad za žene muslimanke? Možda je ista radoznalost, koja se nalazi u nama, ponukala našu majku Aišu, majku svih pravovjernih, pa je upitala Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: “Allahov Poslaniče, vidimo da je džihad najvrednije djelo, pa zar se i mi, žene, nećemo boriti?” Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tada reče: “Najvredniji džihad za vas jeste hadž mebrur.” (Buhari) Poslije Poslanikovog odgovora, Aiša, neka je Allah zadovoljan sa njom, rekla je da neće izostavljati obavljanje hadža. (Buhari)

Otklanja siromaštvo

Ponekad se pobjavimo siromaštva, iako znamo da je Allah Taj koji opskrbljuje i znamo da je opskrba određena kao naš životni vijek, te da neće niko umrijeti dok u potpunosti ne uzme svoju opskrbu. I možda ovaj strah dolazi najviše do izražaja prilikom donošenja odluke za obavljanje hadža i u toku samog njegovog obavljanja, jer trošimo veliku svotu novaca, a ne vidimo “opiopljive” rezultate. Ovaj strah uopće nije opravdan, jer Allah neće iznevjeriti Svoje iskrene robove, a naročito u vrijeme obavljanja hadža jer je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “*Obavljajte hadž i umru, jedno iza drugoga, jer zaista oni otklanjaju siromaštvo i brišu grijeha kao što mijeh uklanja prljavštinu od zlata i srebra.*” (Nesai, Tirmizi, hadis sahih. Albani, *Sahihul-džamia*) U komentaru hadisa u Tirmizijinoj zbirci kaže se: “Moguće je da otklanja ‘spoljno’ siromaštvo bogatstvom i ‘unutrašnje’ bogatstvom duše.” (*Tuhfetul-Ahvezi*)

Gosti Milostivog

Kada bi nas u goste pozvala neka važna ličnost, zasigurno bismo osjetili zadovoljstvo, bezbjednost i bila bi nam to velika čast, a strahu i nepovjerenju ne bi bilo mjesta u našem gostovanju. Da li znamo čije su gosti hadžije i čija su oni delegacija? Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “*Hadžije i oni koji su došli na umru su Allahova delegacija i izaslanstvo, pozvao ih je pa su Mu se odazvali, zamolili su Ga, pa im je udovoljio.*” (Bezzar, hadis hasen. Albani, *Sahihul-džamia*)

Velika nagrada

Plemeniti ashab Ibn Omer, radijallahu anhu, kazuje da su Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, došla dva čovjeka i pitali ga za vrijednost izlaska iz kuće i odlaska u Meku, o vrijednosti dva rekata poslije tavafa, o vrijednosti tavafa, o stajanju na Afaratu, o bacanju kamenčića, o tavafu ifade i o kurbanu. Allahov poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovorio je: *“Kada izađeš iz svoje kuće namjeravajući posjetiti Meku – Sveti hram, tvoja se deva neće spustiti ili dignuti stopalo a da ti Allah neće upisati dobro djelo i izbrisati loše. Tvoja dva rekata poslije tavafa su kao oslobađanje roba od sinova Ismailovih, a tvoj sa’j između Safe i Merve je kao oslobađanje sedamdeset robova, a tvoje stajanje na Arafatu, pa zaista se Allah spušta na dunjalučko nebo i ponosi se sa vama pred melekima govoreći: ‘Moji robovi su Mi došli raščupani iz mjesta dalekih nadajući se Mojoj milosti. Kada bi imali grijeha koliko je zrna pijeska ili kapljica kiše, ili morske pjene, zaista bih im oprostio. Idite, robovi Moji, vama je oprosteno i onima za koje se zauzmete.’ A što se tiče bacanja kamenčića, za svaki kamenčić koji baciš oprostit će ti se veliki grijeh od onih grijeha koji uništavaju, a što se tiče tvog kuršana, pa on je čuvan za tebe kod tvoga Gospodara. Što se tiče tvog brijanja glave, pa za svaku dlaku koju si obrijao pripada ti dobro i obrisat će ti se ružno djelo, a što se tiče tvog tavafa oko Kabe poslije toga, pa ti ćeš tavafiti a nećeš imati grijeha, doći će ti melek i staviti će tvoju ruku između tvojih pleća i reći će ti: ‘Radi u onome što je pred tobom, a oprosteno ti je prošlo.’”* (Bezzar i Taberani, hadis hasen li gajrihi. Albani, *Sahihu Tergib ve Terhib*)

Smrt hadžije

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obavijestio nas je o počastima koje će biti ukazane hadžiji ukoliko se desi da preseli na svom plemenitom putu. Dok je jedan čovjek putovao na hadž, pregazila ga je deva i usmrtila, pa je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao svojim ashabima: *“Okupajte ga vodom i sidrom, stavite ga u ćefine od dva dijela i ne zamotavajte mu glavu, i nemojte ga balzamirati. On će biti proživljen, a učiti će telbiju.”* (Muttefekun alejhi)

Namaz

Većinu svoga vremena hadžija će provesti u svetim gradovima Meki i Medini i obavljati će obrede koji se mogu obavljati samo u ovim mjestima. Allah, subhanehu ve teala, kaže: **“Prvi hram sagrađen za ljude jeste onaj u Meki, blagoslovljen je on i putokaz svjetovima. U njemu su znamenja očevitna – mjesto na kojem je stajao Ibrahim. I onaj ko uđe u njega treba da bude bezbjedan”** (Alu Imran, 96–97). Tavaf, sa’j, boravak na Mini, Arefatu i Muzdelifi, bacanje kamenčića, obredi su ili blagoslovljena mjesta za koja su vezani obredi koji se ne obavljaju nigdje drugo osim u Meki i Medini. Za svaki spomenuti ibadet hadžiji se obećava nagrada ko. Jedan od najvrednijih ibadeta koji je vezan za Meku i Medinu jest namaz, koji je u njima vredniji od namaza u drugim mjestima. Namaz obavljen u Meki vredniji je za sto hiljada puta, a u Medini hiljadu puta, od namaza obavljenog u drugim mjestima, kako nas je o tome obavijestio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. (Muttefekun alejhi)

Izvor: el-asr / Osman Smajlović

Sadaka je blago koje ne mogu uništiti nikakve krize, pošasti i nedaće

Spominje se da je jedan siromah hodao ulicama grada na dan Bajrama i vidio je da ljudi uglavnom jedu meso i druga ukusna jela, a on to sebi nije mogao priuštiti. Osjetio je tugu i tjeskobu u grudima i odlučio je da se vrati kući. Kad je došao kući njegova supruga je već bila spremila bajramsko jelo, kuhani bob, jer nije imala ništa drugo. Dočekala je muža nasmijana i čestitala mu Bajram, a on joj je tužno i nevoljko odgovorio na čestitku.

Zatim je sjeo da jede kuhani bob čije ljuske je bacao kroz prozor, govoreći: "Zašto svi ljudi jedu meso za vrijeme praznika, samo ja jedem kuhani bob?!" Nakon toga je izašao na ulicu i ugledao je čovjeka ispod svoga prozora koji je jeo ostatke kuhanog boba, govoreći: "Hvala Allahu Koji me je opskrbio bez moje snage i napora."

Tada je siromašni čovjek zaplakao i rekao: "Gospodaru moj, zadovoljan sam onim čime si me opskrbio!"

Stoga, zahvaljймо Allahu na neizmjernim blagodatima koje nam je podario i sjetimo se u ovim mubarek danima mjeseca ramazana koliko ima muslimana, ali i nemuslimana oko nas, a koji nemaju sredstava ni za obični bob ili neke druge jednostavne namirnice i koji jedva sastavljaju kraj s krajem. Obradujmo ih i prije Bajrama i na dan Bajrama i podijelimo sa njima ono što nam je Allah dao iz Svoga obilja, jer je sadaka riznica kojoj ne mogu naštetiti nikakve krize, pošasti i nedaće.

Abdullah ibn Mes'ud je govorio: "Ako imaš mogućnost da sebi obezbijediš blago koje ne mogu pojesti crvi niti do njega mogu doći lopovi, onda udijeli sadaku."

Prenosi se da bi se Sufjan es-Sevri obradovao kada bi na putu ugledao nekog potrebnog siromaha, pa bi rekao: "Dobro mi došao onaj koji će mi očistiti grijehе." Tj. nakon što mu udijelim sadaku, nadam se da će mi Allah oprostiti moje grijehе.

U tom smislu su i riječi Fudajla ibn 'Ijada: "Divni li su siromasi kojima pomažemo i udjeljujemo od onoga što nam je Allah dao. Oni nose naše terete na Ahiret bez ikakve nadoknade, sve dok ih ne donesu i ne stave na mizan – vagu na Sudnjem danu, pred Allaha, subhanehu ve te'ala."

U vrijeme svoje pravedne vladavine, kada se nije imala kome udijeliti sadaka, Omer ibn Abdul-Aziz je govorio: "Prospite pšenicu po vrhovima brda, da ljudi ne bi mogli reći da su ptice bile gladne u muslimanskoj državi."

Eh, šta li bi rekao plemeniti halifa Omer ibn Abdul-Aziz da vidi koliko je danas gladnih muslimana u muslimanskim državima, a kamoli ptica.

Izvor: Saff / Priredio: Abdusamed Nasuf Bušatlić

Upoznaj Poslanika ﷺ

u nekoliko minuta

HATIDŽA, RADIJALLAHU ANHA, PRVI VJERNIK

Hatidža, radijallahu anha, prva je osoba koja je primila islam i povjerovala Muhammedu, sallallahu alejhi ve selem, te mu pružila podršku. Ona je na Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve selem, izuzetno pozitivno uticala, a i njena zasluga za širenje islama uistinu je ogromna. Zbog svojih zasluga, dospjela je na izuzetno visoko mjesto i na ovom i na budućem svijetu, i tako nadmašila sve ostale ljude. Još na dunjaluku, Uzvišeni Allah obećao joj je kuću od šupljeg biserja u Džennetu, u kojoj neće biti ni buke ni umora. (Buhari, 3820, i Muslim, 2432)

POZIV U ISLAM

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, počeo je pozivati ljude da povjeruju i prihvate Objavu koju mu je objavljivao njegov Uzvišeni Gospodar: pozivao ih je da postanu iskreni monoteisti, da vjeruju u Uzvišenog Allaha i da obožavaju samo Njega, da se klone idolopoklonstva i da Allahu, u bilo kojem smislu, ne pripisuju sudruga. U tom periodu pozivao je samo bliske poznanike i najbližu rodbinu, obraćajući im se tajno, tako da mu se znatan broj njih i odazva, te povjerovaše u njegovo poslanstvo i primiše islam. (Buhari, 6866, Muslim, 832)

PRVI MUSLIMANI

Hatidža, radijallahu anha, Poslanikova, sallallahu alejhi ve selem, supruga bila je prva žena koja je primila islam. Od muškaraca, islam je prvi primio Ebu Bekr, od dječaka, Alija b. Ebu Talib, sin Poslanikovog, sallallahu alejhi ve selem, amidže, a od oslobođenih robova, Zejd b. Harisa, radijallahu anhum. Potom su islam prihvatili i mnogi drugi ashabi, koji u islamu zauzimaju posebno mjesto. (Buhari, 3660)

I OPOMINJI RODBINU SVOJU

Ibn Abbas, radijallahu anhum, kazuje: "Kada je Uzvišeni Allah objavio: 'I opominji rodbinu svoju najbližu' (Eš-Šuara, 214), Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve selem, popeo se na brežuljak Safa, pa je, dozivajući različite klanove i rodove plemena Kurejš, povikao: 'O potomci Fihra! O potomci Adijja!' Kada su se sakupili, on ih upita: 'O skupino Kurejšija, šta mislite, ako bih vam rekao da u dolini čeka konjica koja vas želi iznenada napasti, da li biste mi povjerovali?' 'Da, povjerovali bismo ti, jer te ne poznajemo kao lažljivog čovjeka', odgovoriše oni. Poslanik, sallallahu alejhi ve selem, tada reče: 'Ja sam, uistinu, došao da vas upozorim prije nego što vas stigne žestoka kazna', a Ebu Leheb povika: 'Propao ti ostatak dana! Zar si nas samo zbog ovoga zvao?!' Uzvišeni Allah tada objavi sledeće: 'Neka propadne Ebu Leheb, i propao je! Neće mu biti od koristi blago njegovo, a ni ono što je stekao!' (El-Leheb, 1-2)." (Buhari, 4770, i Muslim, 208)

JAVNI POZIV

Svevišniji je Allah Svome Poslaniku, sallallahu alejhi ve selem, naredio da javni i transparentno sve ljude poziva u islam, rekavši: "Ti javno ispovijedaj ono što ti se naređuje i mnogobožaca se okani" (El-Hidžr, 94), nakon čega se on toj naredbi bespogovorno i povinovao. Nastavit će se inšaAllah...

Izvor: Upoznaj Poslanika u nekoliko minuta/ dr. Nasir ez-Zehrani

Podržati, a ne omalovažiti i osujetiti

Omer, radijallahu anhu, prenosi da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: *“Musliman je brat muslimanu, ne nanosi mu nepravdu niti ga predaje neprijatelju; ko pomogne bratu u nevolji, Allah će mu pomoći u nevolji, ko otkloni nedaću muslimana, Uzvišeni Allah otklonit će mu nedaću na Sudnjem danu, a ko sakrije sramotu muslimana, Uzvišeni Allah sakrit će njegovu sramotu na Sudnjem danu.”* (Muttefekun alejhi)

Hasan el-Basri, Allah mu se smilovao, kaže: *“Da ispunim potrebu svoga brata muslimana draže mi je nego da klanjam hiljadu rekata, i da ispunim potrebu brata muslimana draže mi je nego da budem u itikafu dva mjeseca.”*

Ibn Abbas, radijallahu anhuma, imao je običaj reći: *“Da izdržavam jednu muslimansku porodicu mjesec dana, ili sedmicu, ili onoliko koliko Uzvišeni Allah hoće, draže mi je nego da obavim hadž. A da svome bratu muslimanu poklonim tanjir hrane u vrijednosti jednog dirhema draže mi je nego da udijelim jedan dinar na Allahovom putu (u džihadu).”*

Enes b. Malik, radijallahu anhu, prenosi da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: *“Niko od vas neće biti mu’min sve dok svome bratu (po vjeri) ne bude želio ono što želi sebi!”* (Muttefekun alejhi)

Nu’man b. Bešir, radijallahu anhu, prenosi da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: *“Vjernici su u međusobnoj ljubavi, samilosti i saosjećajnosti poput jednog tijela: kada jedan njegov organ oboli, svi ostali organi odazovu mu se i pridruže sa nesanicom i groznicom.”* (Buhari)

Uzvišeni Allah kaže: **“Uistinu su mu’mini braća...”** (El-Hudžurat, 10)

Svi navedeni tekstovi govore o islamskom bratstvu i opisuju kakav bi trebao da bude međusobni odnos muslimana. Skoro svakom muslimanu poznati su navedeni tekstovi na ovu temu i velika većina svjesna je imperativa islamskog bratstva, i svi mi znamo na ovu temu da govorimo veoma dobro, međutim, ostaje problem stvarne primjene navedenih tekstova u našoj svakodnevnicu.

Ne treba zanemariti činjenicu da su ovi tekstovi upućeni svakom muslimanu i da se oni odnose na opće međumuslimanske odnose. U ovoj rubrici posebno se osvrćemo na društveni angažman, na one muslimane koji izmete svojoj vjeri i zajednici muslimana, i takvi su, bez imalo sumnje, korak ispred običnih muslimana. Njihova

pozicija u društvu je na višem nivou i prema njima je potrebno da se ophodimo s više poštovanja i da dobro pazimo na odnos prema njima i njihovim hakovima.

Ako na to dodamo da se radi o učenijim ljudima, onda je to još viši nivo koji zaslužuje još veće poštovanje.

Allah je od svih ljudi izabrao poslanike, a potom njihove pomagače i ashabe, pa nakon posljednjeg Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, odabrao je ljude koji će nositi njegovu poslanicu do Sudnjeg dana. Allahov odabir nije bez razloga, i u svemu tome postoji određena mudrost, koju mi nekada možemo da dokučimo, a ponekad to i nismo u stanju.

Naša obaveza je da sudimo po vanjštini, a da nijete prepustimo Allahu. Pa, ukoliko vidimo da se pojedinac ili grupa muslimana trudi da uradi neko opće dobro, na nama je da to pokušamo podržati, a ukoliko to nismo u stanju, onda da ne stojimo na putu tog dobra i ne otežavamo. Ono što nekada čovjeka ražalosti jeste da se nerijetko javljaju pojedinci koji na razne načine pokušavaju da osujete rad pojedinaca ili skupina muslimana koji je od općeg interesa, i to znaju nekada da urade na baš neprimjeren način, što predstavlja atak na čast i ugled muslimana aktivista. Takve pojave nisu u domenu objektivne kritike, nego ciljanih uvreda i omalovažavanja. Ponekad se desi da ovo bude polazna tačka nečijeg društvenog aktiviranja, pa se na taj način šalju poruke da pravi i ispravan metod društvenog aktivizma počinje od te osobe ili skupine pojedinaca.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ovaj je ummet opisao kao građevinu čiji dijelovi jedni druge međusobno podupiru i to nam govori da muslimani imaju potrebu za podrškom drugih, da zajednica opstoji i funkcioniše na međusobnoj potpori. To i jeste smisao džemata i zajedničkog djelovanja. Traganje za manjkavostima i mahanama nije neka posebna vještina niti sposobnost. To zna svako da radi. A ljudi su po prirodi skloni greškama i imaju mahana, tako da ne treba poseban zahmet da se to otkrije.

Cilj savjetovanja jeste da se popravi stanje i data situacija, a ne da se neko omalovaži i umanju nečija vrijednost i ono što radi. Pravi put do uspjeha nije rušenje i blaćenje drugoga. To može trenutačno biti od koristi nekome, ali na duže staze to nije dobro. Ovo je ukoliko gledamo samo sa dunjalučkog aspekta, ali s islamskog nikako nije dobro. I ukoliko bi neko ostvario određenu privilegiju na račun drugog, ostaje odgovornost za to djelo na Sudnjem danu. Naš rad nije samo radi ostvarivanja ovosvjetskih koristi, nego krajnji cilj svega toga jeste ostvariti nešto za ahiret. Pa čemu onda rad za dunjaluk ukoliko je na štetu čovjekovog ahireta?!

Zdrava konkurencija uvijek je dobro došla. Polja hizmeta islamu i zajednici mnogobrojna su i tu nikada ne može biti suvišan nečiji rad. Jedino suvišno može biti kompliciranje stvari i situacija, te bespotrebno usporavanje rada i narušavanje harmonije. Svaki trud utrošen na rješavanje sporova i zavrzlama je izgubljena energija od koje niko nema koristi, osim što se može svrstati u gubitak. Tako gubimo vrijeme, sredstva i slabimo volju. Nekim ljudima je potrebno i po nekoliko dana da se oporave od štete koju im nanese tuđi jezici. Na kraju svega, potrebno je zapitati se čemu sva ta osporavanja i vođenja beskorisnih i besciljnih bitaka? Zar nam je to neophodno, naročito u momentu kada kompletan islamski ummet proživljava raznorazne krize, kada je i previše optužbi na račun islama i muslimana? Mi se konstantno branimo od nečega i stalno dokazujemo nekome nešto.

U zajednicama, gdje su muslimani manjina, nailazimo na razne vrste verbalnih i drugih ratova koje muslimani međusobno vode. I to u zajednicama gdje se osporavaju osnovna prava muslimana. I onda se nađe neko ko svoj trud usmjeri na ezijet onih koji su sve što posjeduju stavili na hizmet islamu i muslimanima. Koja je svrha da jedno gradimo, a drugo rušimo?!

Onda kada nešto srušimo, priča se ne završava na tome, tu ruševinu treba da počistimo, a to zna da bude dugotrajnije i skuplje od rušenja. Rušeći nešto možemo i da zaprljamo okolinu oko ruševine, ili da unesemo nemir u komšiluk oko te ruševine.

Podrška se može pružiti na razne načine, a jedan od njih jeste da ne budemo prepreka na putu onoga što neko radi ili želi da uradi.

Pripremio: Muhamed Ikanović

Izjave islamskih učenjaka u vezi sa sadakom

Imam Ibnul Kajjim, neka mu se Allah smiluje, je kazao: Sadaka ima nevjerovatan utjecaj u otklanjanju nedaća, pa čak kada je u pitanju i griješnik, nasilnik, te nevjernik. Allah, zbog sadake, otklanja poteškoće od svih i ovo je ljudima uveliko poznato, te svi stanovnici planete Zemlje to priznaju obzirom da su to isprobali.

Ibnul Kajjim se također oglasio u vezi sa sadakom kada je govorio o uzrocima širokogrudnosti:

„Još jedan uzrok je dobročinstvo prema stvorenjima, te pomaganje istima tjelesno, zatim materijalno, ugledom i tome slično. Doista plemeniti dobročinitelj je najširokogrudniji i najljepše živi za razliku od škrtice kojem su grudi jako uske, koji živi tegobno sa mnoštvom briga.

Prethodno navedeni islamski učenjak također je zaključio: „Postoji lijek protiv raznih bolesti, kojeg najveći doktori i ljekari ne poznaju, niti ga je dosegla uopće nauka i iskustvo istih. To je srčani i duhovni lijek koji se ogleda u oslanjanju na Allaha i poniznosti pred Njim, te u udjeljivanju, dovi, pokajanju, istigfaru, dobročinstvu prema stvorenjima, pomaganju onima koji su u potrebi i olakšanju onima koji su potišteni. Ove lijekove su ljudi od davnina isprobali, bez obzira na njihovu vjeru i porijeklo, i prepoznali su učinkovitost istih u liječenju, a to još nisu shvatili najučiniji ljekari. Osim toga, i mi smo imali iskustva sa ovim lijekovima i ustanovili smo da isti imaju efekta kakvog materijalni i fizički lijekovi nemaju.

Također je kazao: „Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je od svih ljudi najviše udjeljivao sadaku. Šta god bi udijelio radi Allaha – ništa nije smatrao ni velikim ni malim. Udjelivao je kao da se ne boji siromaštva i kada god bi neko nešto zatražio od njega dao bi mu to, svejedno bilo malo ili veliko. Nešto najdraže mu je bilo drugima davati, te bi veću sreću i zadovoljstvo osjećao što daje nego onaj koji uzima u trenutku kada uzima. Osim toga, bio je jako plemenit poput vjetra koji brzo i jako puše. Kada bi mu pristupio neko ko ima potrebu dao bi mu prednost nad samim sobom, nekada bi mu dao hranu, a nekada odjeću. Na različite načine bi ljudima davao, ponekad bi dao nešto u vidu poklona, ponekad u vidu sadake, a ponekad bi nešto kupio da bi potom prodavcu vratio i artikl i novčani iznos kao što se desilo u slučaju Džabirove, radijallahu anhu, deve. Osim toga, ponekad bi se zadužio, a zatim bi vratio u većoj i boljoj mjeri ili bi nešto kupio, a platio bi većom cijenom. Prihvatao je poklone drugih, a uzvrćao bi im još bolje i više. Drugima bi udjeljivao i dobro činio svime što posjeduje, pa i verbalno, a i svojom pozicijom. U skladu s tim, podsticao bi druge da izdvajaju sadaku verbalno i također svojim ponašanjem tako da, ako bi se tu zadesio neko škrt, dobio bi elana da udijeli i drugima dadne. Ko bi se družio sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, ne bi se mogao suzdržati da ne postane velikodušan i prema drugima brižljiv. Prema tome, njegovo ponašanje i držanje drugima je davalo povoda da budu dobročinitelji, te da drugima udjeljuju i zbog toga je on bio najširokogrudniji i najljepše je živio. Zaista davanje sadake i činjenje dobrih djela izuzetno utječu na lijep osjećaj u prsima, a naročito ako tome dodamo, u njegovom slučaju, to što mu je Allah podario vjerovjesništvo i poslanstvo, te što su mu u fizičkom smislu očišćena prsa i izvađen šejtanski udio iz istih.

El-'Asme'i je kazao da im je Hišam ibn Sa'd naveo od svog oca da je rekao: „Hakim ibn Hizam je izjavio: 'Nikada nisam osvanuo, a da pred mojim vratima nema nekog kome je pomoć potrebna – a da nisam znao da je to iskušenje za koje molim Allaha da me nagradi.'”

Navodi se da je Hasan El-Basri rekao da je jednom prilikom vidio dirhem u ruci El-Ahnefa, pa ga je pitao: „Čiji je ovaj dirhen?” „Moj”, reče El-Ahnef. Hasan će mu na to: „Nije tvoj sve dok njim ne stekneš nagradu. Ti pripadaš imetku dokle god ga držiš kod sebe, a kada ga udijeliš/utrošiš on Postaje tvoj.”

Šejh 'Atije Muhammen Salim, neka mu se Allah smiluje, u vezi sadake je kazao: „Sadaka nije ograničena samo na imetak i na ono što ima materijalnu vrijednost. Naprotiv, sadaka obuhvata ta sva dobra djela poput lijepe riječi, osmijeha, pomaganja nekome oko jahalice, te prenošenja stvari na istu, odgađanja roka za nevoljnika i olakšavanje istom. Osim toga, činjenje ibadeta Allahu može biti sadaka, kao što se navodi da je jedan ashab došao, a ostali su već klanjali ikindiju, pa se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, oglasio podstičući: „Ko će ovome udijeliti sadaku pa da klanja sa njim?” Ebu Bekr je tada udijelio tu vrstu sadake.

Vrijednost Kudsa

Vrlo malom broju muslimana koji žive na našim prostorima poznata je prava važnost i vrijednost Kudsa, odnosno Jerusalema, i džamije El-Aksa, odnosno Mesdžidul-akaa koji se nalazi u Kudsu, a još manjem broju poznata je vrijednost njegove blagoslovljene okoline, koja se od davnina zove Šam. Nemoguće je pobrojati sve odlike Šama u jednom tekstu, pa ćemo se zadržati samo na vrijednostima i odlikama Kudsa.

Mubarek mjesto

Ovo mubarek mjesto ima više naziva, a najpoznatiji su: Kuds, Bejtul-makdis, Jerusalem i Ilija. Uzvišeni Allah u nizu kur'anskih ajeta opisao je Bejtul-makdis i Mesdžidul-aksa kao mubarek mjesto, koje se odlikuje mnoštvom dobra i velikim blagodatima. Slavljeni Allah kaže: **"Hvaljen neka je Onaj koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz Hrama časnog u Hram daleki, čiju smo okolinu blagoslovili."** (El-Isra, 1)

Opisujući Bejtul-makdis, mjesto u koje se iselio Ibrahim, rekao je: **"...i spasili smo i njega i Luta u zemlju koju smo za ljude blagoslovili."** (El-Enbija, 71)

Opisujući blagodat koju je darovao Sulejmanu, alejhis-selam, Uzvišeni Allah kaže: **"A Sulejmanu vjetar jaki poslušnim učinismo – po zapovijedi njegovoj je puhao prema zemlji koju smo blagoslovili, a Mi sve dobro znamo."** (El-Enbija, 81)

Plodna visoravan

Bejtul-makdis opisan je u Kur'anu kao plodna visoravan na kojoj najbolje uspijevaju plodovi i na kojoj se nalaze tekuće vode: **"I sina Merjemina i majku njegovu smo znakom učinili. Mi smo njih na jednoj visoravni sa tekućom vodom nastanili."** (El-Mu'minun, 50) U komentaru riječi: "na jednoj visoravni", Dahhak i Katada rekli su da je to Bejtul-makdis, a Ibn Kesir je istakao da je to najodabranije mišljenje." (Ibn Kesir, *Tefsir*)

Prva muslimanska kibla

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, okretao se zajedno sa svojim ashabima u namazu prema Mesdžidul-aksau šesnaest ili sedamnaest mjeseci poslije Hidžre, kako to bilježe Buhari i Muslim, sve dok nije došla naredba da se okrenu prema Kabi. Uzvišeni Allah kaže: **"I Mi smo promijenili kibli prema kojoj si se prije okretao samo zato da bismo ukazali na one koji će slijediti Poslanika i na one koji će se stopama svojim vratiti..."** (El-Bekara, 143–144)

Mjesto iskupljanja

Bejtul-makdis je mjesto sa kojeg će povikati melek da se na njemu iskupe stvorenja na Sudnjem danu. Uzvišeni Allah kaže: **"I oslušuj! Dan kada će glasnik pozvati iz mjesta koje je blizu."** (Kaf, 41) U tumačenju ovog ajeta, Katada je rekao: "Govorili smo da će povikati iz Bejtul-makdisa sa Stijene koja se nalazi u središtu mjesta." (Kurtubi, *Tefsir*)

Najnepravednija stvorenja

One koji onemogućuju ljudima da izvršavaju vjerske obrede u Bejtul-makdisu, Uzvišeni Allah opisao je kao najnepravednija stvorenja i zaprijetio im je žestokom kaznom na dunjaluku i ahiretu: **"Ima li većeg nasilnika od onoga koji brani da se u Allahovim hramovima ime Njegovo spominje i koji radi na tome da se oni poruše? Takvi bi trebali u njih samo sa strahom ulaziti. Na ovome svijetu doživjet će sramotu, a na onom svijetu patnju veliku!"** (El-Bekara, 114)

Ibnu Abbas, radijallahu anhumu, rekao je: "Kršćane, Allahove neprijatelje, ponijela je mržnja prema židovima, tako da su pomogli Buhtenasiru (perzijskom kralju iz Babila), pa on poruši Bejtul-makdis" (Taberi, Kurtubi i Ibn Kesir), s tim da je poznato da se ajet odnosi na sve one koji zabranjuju ljudima da obavljaju ibadete u bilo kojem mesdžidu.

Putovanje

Dozvoljeno je putovati u Bejtul-makdis sa ciljem ibadeta kako nas je o tome obavijestio Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekavši: **"Ne priteže se sedlo osim radi posjete tri mesdžida: Mesdžidul-harama (Meka), mog mesdžida (Medina) i Mesdžidul-aksa."** (Buhari i Muslim)

Drugi izgrađeni mesdžid na Zemlji

Od Ebu Zerra, radijallahu anhu, prenosi se da je upitao Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem: "Koja je prva džamija koja je sagrađena na Zemlji?", a on je odgovorio: **"Mesdžidul-haram (Kaba)!"** Zatim je Ebu Zerr upitao: "A koja je džamija sagrađena nakon nje?" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: **"Mesdžidul-aksa."** Ebu Zerr je upitao: "Koliko je vremena proteklo između gradnje Kabe i džamije El-Aksa?" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: **"Četrdeset godina"**, a zatim je rekao: **"Gdje god te zadesi vrijeme namaza, ti klanjaj, zemlja je sva čista (mesdžid)."** (Buhari)

Vrijednost posjećivanja džamije El-Aksa

Od Abdullaha b. Omera, radijallahu anhu, prenosi se da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: **"Kada je Sulejman b. Davud, alejhimas-selam, sagradio džamiju El-Aksa, zamolio je Allaha da mu podari troje:**

1. sud koji će se podudarati sa Allahovim sudom,
2. vlast koju neće imati niko poslije njega,

3. i da svaki onaj koji posjeti džamiju El-Aksa i u njoj klanja, iz nje izađe čist od grijeha kao na dan kada ga je majka rodila." Zatim je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Što se tiče prve dvije stvari, one su mu date, a što se tiče treće stvari, ja se nadam da mu je i ona data." (Ahmed, Nesai, Ibn Madža. Šejh Albani, *Sahihul-džamia*, hadis je ocijenio kao sahih.)

Vrijednost namaza u džamiji El-Aksa

Namaz u Bejtul-makdisu vredniji je za dvije stotine i pedeset puta od namaza u drugim mjestima, mimo Mesdžidul-harama u Meki i Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, mesdžida u Medini. Rekao je Ebu Zerr, radijallahu anhu: "U prisustvu Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, razgovarali smo o tome koji je bolji mesdžid: da li Poslanikov mesdžid ili mesdžid u Bejtul-makdisu, pa je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Namaz u ovom mom mesdžidu bolji je od četiri namaza u Bejtul-makdisu i divno je to mjesto za klanjanje u zemlji mahšera – iskupljanja i proživljenja. I doći će ljudima vrijeme u kojem će prostor jednog biča sa kojeg će moći vidjeti Bejtul-makdis biti bolji od cijelog dunjaluka." (Bejheki i Taberani. Imam Hejsemi i imam Albani hadis su ocijenili kao sahih. Vidjeti: Hejsemi, *Medžmeuz-zevaid*, i Albani, *Sahihu tergib vet-terhib*)

Mjesto imana i bezbjednosti

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, u vjerodostojnim predajama obavijestio nas je da je Šam, u kojem se nalazi i Bejtul-makdis, mjesto imana i bezbjednosti. (Ahmed i Taberani, hadis je sahih. Ibn Hadžer, *Fethul-Bari*, Hejsemi, *Medžmeuz-zevaid*, i Albani, *Sahihu tergib vet-terhib*)

Mjesto islamskog hilafeta

Pred Sudnji dan, Bejtul-makdis će biti mjesto pravednog islamskog hilafeta. Rekao je Ibn Havala, radijallahu anhu: "Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stavio mi je na glavu svoju ruku i rekao mi: "O Ibn Havale! Kada vidiš da se hilafet spustio na Erdul-mukadese (svetu zemlju Bejtul-makdis), a već su se približili potresi, nesreće i velike stvari, tada će Sudnji dan biti bliži ljudima od moje ruke tvojoj glavi!" (Ebu Davud, hadis je sahih. Albani, *Sahihul-džamia*)

Potpomognuta skupina

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obavijestio nas je da će se potpomognuta grupa boriti na vratima Bejtul-makdisa: "Skupina iz moga ummeta neće se prestati boriti na vratima Damaska i onoga što je oko njega, i na vratima Bejtul-makdisa i onoga što je oko njega, i neće im naštetiti oni koji ih napuste, bit će potpomognuti na istini sve do Sudnjeg dana." (Ebu Ja'la, hadis je sahih; Hejsemi, *Medžmeuz-zevaid*; Taberani; Ibn Hadžer, *Fethul-Bari*)

Izvor: el-asr/ Sadik Turković

Tevhid Značenje-Vrste-Vrijednost

🕌 ime Allaha, Svemilosnog, Samilosnog

* Tevhid je obožavanje samo Allaha Koji nema sudruga i to je bila vjera svih poslanika, bez izuzetka, te jedina vjera koju će Allah Uzvišeni prihvatiti. Nijedno djelo koje bude urađeno nije ispravno bez tevhida.

Dakle, tevhid je temelj na kojem se sve drugo gradi i ako on ne postoji, nijedno djelo neće od koristi biti, nego naprotiv, biće ništavno, jer ibadet neće biti ispravan osim sa njim.

Vrste tevhida

* Tevhid se djeli na tri vrste:

1 – Tevhidur-rububijje

2 – Tevhidul-esmai ve-s-sifati

3 – Tevhidul-uluhijje

Tevhidur-rububijje

* Tevhidur-rububijje je ubjeđenje da je samo Allah Gospodar svjetova, Onaj koji ih je stvorio i opskrbio.

Ovu vrstu tevhida su priznali i prvi mnogobošci.

Oni su svjedočili da je Allah jedini Tvorac, Vlasnik, Upravitelj, Onaj koji život i smrt daje i da On u tome nema sudruga.

Uzvišeni je rekao: A da ih upitaš: „Ko je nebesa i Zemlju stvorio i ko je Sunce i Mjesec potčinio?“ - sigurno bi rekli: „Allah!“ Pa kuda se onda odmeću? (Sura El-Ankebut, 61.)

* Ali i pored toga, ovakvo priznanje ih nije uvelo u islam i nije ih spasilo vatre, te nije zaštitilo njihovu krv i imetak, jer nisu potvrdili tevhidul-uluhijje, nego su, naprotiv, smatrali da Allah ima sudruga u ibadetu, tako što su, pored Allaha, druge obožavali.

Tevhidul-esmai ve-s-sifat

* Tevhidul-esmai ves-sifat znači vjerovanje da Allah posjeduje Biće Koje ne sliči drugim bićima, svojstva kakva niko drugi nema, te da Njegova imena jasno, bez bilo kakve sumnje, ukazuju na osobine savršenstva koje posjeduje, kao što Uzvišeni veli: Njemu ništa nije slično i On sve čuje i vidi. (Sura Eš-šura, 11.)

* Tevhidul-esmai ves-sifat, također, znači i potvrđivanje onoga što je Allah u svojoj Knjizi za Sebe potvrdio, te onoga što je potvrdio Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, onako kako Njemu dolikuje, bez ikakvog poređenja, poistovjećivanja, negiranja i iskrivljavanja, te pogrešnog tumačenja ili određivanja kakvoće. Mi ne trebamo pokušavati našim srcima, ni u mislima, a ni našim jezicima da poistovijetimo i uporedimo neko od Allahovih svojstava sa svojstvima stvorenja.

Tevhidul-uluhijje

* To je tevhid ibadeta, a podrazumijeva upućivanje svih ibadeta koji su nam naređeni samo Allahu Uzvišenom, kao što su dova, strah, nada, oslanjanje, želja, strahopoštovanje, poniznost, povratak Allahu, traženje pomoći u nevoljama, prinošenje žrtve, zavjet i druge vrste ibadeta koje nam je Allah naredio.

Dokaz tome je ajet u kojem Allah Uzvišeni veli: Džamije su Allaha radi, i ne molite se, pored Allaha, nikome! (Sura El-Džin, 18.)

Dakle, čovjek ne treba da čini ibadet nikome osim Allahu, ni meleku, ni poslaniku, ni nekom dobrom evliji, niti bilo kome od stvorenja. To je zbog toga što ibadet neće biti ispravan osim ako se bude činio Allaha radi, pa onaj ko neki od tih ibadeta bude činio nekome drugom pored Allaha, učinio je veliki širk kojim se poništavaju sva djela koja je uradio.

* Rezultat ove vrste tevhida jeste:

Odricanje od obožavanja bilo koga drugog osim Allaha, te usmjerenost Allahu srcem i ibadetom. ﷻ tevidu nije dovoljna samo puka tvrdnja ili izgovaranje riječi šehadeta, a da se pri tome ne napusti vjera mnogobožaca i ono što oni rade, poput upućivanja molitve nekome drugom mimo Allaha, kao npr. mrtvacima i tome slično, te traženje od njih da se zagovaraju kod Allaha (čine šefat) kako bi se otklonila šteta ili zamijenila, te traženje pomoći od njih, kao i mnoge druge radnje koje sadrže širk, a koje negiraju tevhid u potpunosti.

* Ostvarivanje tevhida

biva tako što se spozna njegova suština i tako što se postupa po tome, a to se ostvaruje tako što duša i srce požure ka Alahu, uz strah i nadu, kroz povratak Njemu i oslanjanje na Njega, činjenje dove i iskrenost, slavljenje i poštivanje, te veličanje i pokornost.

Općenito, u srcu roba ne treba da bude ništa od ibadeta za nekog drugog osim Allaha Uzvišenog, niti želja za onim što je Allah zabranio poput raznih postupaka koji sadrže širk, novotarija, malih i velikih grijeha, niti mržnja prema onome što je On naredio.

Ovo sve je, ustvari, stvarno i ispravno značenje tevhida i riječi la ilahe illellah.

Značenje riječi: La ilahe illellah

* Te riječi znače: Niko, ni na nebesima, niti na Zemlji, ne zasluđuje da se istinski obožava osim Allaha Jedinog Koji nema sudruga.

To je zbog toga što postoji mnogo lažnih božanstava koji se obožavaju, ali se jedino Allahu, Koji nema sudruga, s pravom i zasluđeno obožava.

Uzvišeni je rekao: To je zato što je Allah istina, a oni kojima se oni, pored Allaha, klanjaju su lažni, i zato što je Allah uzvišen i velik. (Sura El-Hadždž, 62.)

Kelime šehadet ne znači: „Nema tvorca osim Allaha.“, kao što misle neki koji nemaju znanja, jer su i nevjernici iz plemena Kurejš, oni među koje je poslan Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, priznali Allaha kao stvoritelja i upravitelja, ali su i pored toga negirali da se ibadet treba činiti samo Allahu jednome, koji nema sudruga.

O njima Allah Uzvišeni veli: ...(i govore nevjernici: "Ovo je čarobnjak, lažov!) Zar on da bogove svede na Boga jednog? To je, zaista, nešto veoma čudno!" (Sura Sad, 5.)

Oni su iz ovih riječi razumjeli da one poništavaju svaki ibadet upućen nekome drugom mimo Allahu i da ograničavaju ibadet samo Allahu, a oni to nisu željeli, pa se iz tog razloga Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, borio protiv njih, sve dok ne bi posvjedočili da nema drugog boga osim Allaha i dok ne bi postupali po onome što te riječi iziskuju, a to je činjenje ibadeta samo Allahu jednome, Koji nema sudruga.

* Ovim se poništava ubjeđenje onih koji u ovo vrijeme obožavaju kaburove i njima sličnih, a to je da riječi la ilahe illellah znače priznanje da Allah postoji, da nema drugog tvorca osim Njega, i da je On u stanju da stvara i slično tome, te da je onaj ko ima takvo uvjerenje postigao ispravno vjerovanje, pa makar ibadet činio nekome drugom mimo Allahu, dozivao mrtve, približavao se njima raznim zavjetima, činio tavaf oko njihovih kaburova ili činio teberruk zemljom njihovih kaburova (nadao se blagoslovu).

* Nevjernici plemena Kurejš su znali da iz riječi la ilahe illellah proizilazi ostavljanje ibadeta svemu drugom mimo Allaha i da se ibadet može činiti jedino i samo Njemu.

Da su oni kazali te riječi, pa i pored toga nastavili sa obožavanjem kipova upali bi u kontradiktornost sa samim sobom, a oni su se sustezali od kontradiktornosti.

S druge strane, danas, obožavaoci kaburova ne prezaju i ne sustežu se od te ružne kontradiktornosti. Oni govore la ilahe illellah, a zatim poništavaju te riječi upućivanjem dove mrtvim evlijama i dobrim ljudima, te veličanjem i na razne načine obožavanjem njihovih kaburova.

Pa teško onome od koga su Ebu Leheb i Ebu Džehl bili učeniji po pitanju značenja riječi la ilahe illellah.

* Preneseno je mnogo hadisa koji pojašnjavaju da riječi la ilahe illellah znače odricanje od ibadeta bilo kome drugom pored Allaha, poput raznih zagovornika i kumira, te da znače izdvajanje samo Allaha u ibadetu.

Ovo je uputa i istinita vjera sa kojom je Allah poslao poslanike i zbog koje je objavio knjige.

A ukoliko bi neko kazao la ilahe illellah, ne poznavajući značenje tih riječi i ne praktikujući ono što iz njih proizilazi ili ukoliko bi samo tvrdio da je pripadnik tevhida, a ne bi znao njegovo značenje, nego bi činio ibadet nekome drugom pored Allaha, kao što je upućivanje dove nekome, strahopoštovanje, prinošenje žrtve, zavjetovanje, traženje pomoći dovom ili oslanjanje na nekoga drugog osim na Allaha, te mnoge druge vrste ibadeta, to bi onda poništilo njegov tevhid i on bi postao mušrik.

* Ibn Redžeb je rekao: „Doista, srčana potvrda značenja riječi la ilahe illellah i iskreno vjerovanje u njih podrazumijeva da se u srcu učvrsti spoznaja da je samo Allah Bog, kroz Njegovo slavljenje i veličanje, ljubav i strahopoštovanje, nadu i poštivanje, te oslanjanje na Njega. Srce treba da bude ispunjeno time i treba da zanegira svako drugo božanstvo mimo Allaha.

Ukoliko se to desi, onda u srcu neće ostati ni ljubav, a ni želja za nečim drugim, osim za onim što Allah voli i traži, i time se negiraju sve strasti kojima duša teži, njeni prohtjevi i šejtanska došaptavanja.”

* Pa ko zavoli nešto i pokori mu se, te na tim temeljima zasniva svoju ljubav i mržnju, onda je to njegovo božanstvo. Ko bude volio i mrzio samo zbog Allaha, te ko bude nekome prijatelj ili neprijatelj samo zbog Njega, onda je Allah njegov istinski Bog. A ko bude volio i mrzio zbog strasti, pa na tim temeljima imao prijatelje ili neprijatelje, onda je strast njegovo božanstvo, kao što Uzvišeni veli: Jesi li vidio onoga koji je svoju strast za svog boga uzeo. (Sura El-Furkan, 43.)

Vrijednost riječi ihlasa (la ilahe illallah)

* Riječi ihlasa u sebi sadrže mnoge vrijednosti i brojne plodove, ali puki izgovor ih neće ostvariti. Te vrijednosti i plodove naći će samo onaj ko u njih povjeruje, te radi po onome što iz njih proizilazi.

Jedna od najvećih vrijednosti ovih riječi jeste da Allah Uzvišeni zabranjuje Vatri onog ko ih izgovori želeći time Allahovo Lice, kao što se spominje u hadisu Utbana da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kazao: „Allah je zabranio Vatri onoga ko izgovori la ilahe illellah, želeći time Allahovo Lice.” (Muttefekun alejhi)

A također, postoje i mnogi drugi hadisi koji govore o tome da je Allah Uzvišeni zabranio Vatri onoga ko izgovori riječi la ilahe illellah. Međutim, ovi hadisi su došli ograničeni sa teškim uslovima.

Za većinu onih koji izgovaraju te riječi postoji bojazan da ne budu iskušani u času smrti, pa da ne budu u mogućnosti da ih izgovore zbog grijeha u kojima su ustrajavali i koje su smatrali beznačajnim.

Većina onih koji izgovaraju te riječi to rade slijedeći nekoga ili zbog običaja, dok vjerovanje nije postalo prisno i blisko srcu.

Uglavnom, u času smrti ili u kaburu budu iskušani slični ovima, kao što je preneseno u hadisu: „Čuo sam da ljudi govore nešto, pa sam i ja govorio to.” (Hadis prenose Ahmed i Ebu Davud)

* Dakle, ne postoji kontradiktornost između hadisa, jer onaj ko ove riječi izgovori iskreno i sa potpunim ubjeđenjem, neće biti ustrajan u grijesima.

Iz potpunosti njegove iskrenosti i uvjerenja proizilazi da mu je Allah Uzvišeni draži od svega, te da u njegovom srcu nema želje za onim što je Allah zabranio, niti prezira prema onome što je On naredio.

Ovakva će osoba biti spašena vatre, pa makar i imao grijeha prije toga, jer zbog vjerovanja, pokajanja, iskrenosti, ljubavi i čvrstog uvjerenja, nijedan grijeh neće ostati, a da neće biti izbrisan, kao što svjetlost zore uklanja noćnu tamu.

Ruknovi la ilahe illellah

Šehadet sadrži dva rukna:

1 – Negiranje koje je sadržano u riječima la ilahe (nema boga);

2 – Potvrda koja je sadržana u riječima illallah (osim Allaha).

Riječima “nema boga” se negira svako drugo božanstvo osim Allaha, dok se riječima “osim Allaha” potvrđuje da je samo Allah bog koji nema sudruga.

Uslovi la ilahe illellah

* Islamski učenjaci su spomenuli sedam uslova koji se trebaju ispuniti da bi riječi ihlasa bile prihvaćene i te riječi neće biti ispravne ukoliko se svi ti uslovi ne ispune i ne upotpune, te se ne uradi ništa što bi te riječi poništilo.

* To ne podrazumijeva puko izgovaranje i pamćenje tih riječi. Koliko je onih koji dobro znaju te riječi i tečno ih izgovaraju, ali ih vidiš kako često svojim djelima negiraju te riječi i poriču ih.

Ovi uslovi su:

Znanje (el-ilm);

* Pod ovim uslovom se podrazumijeva spoznaja značenja tih riječi, potvrđivanjem i negacijom, te poznavanje šta te riječi iziskuju od djela.

Ukoliko rob spozna da je Allah jedini Koji se obožava i da je ibadet nekome drugom ništavan, te radi po onome što proizilazi iz te spoznaje, onda je on spoznao značenje tih riječi.

Suprotno znanju je neznanje, u smislu da rob ne zna za obaveznost obožavanja samo Allaha, nego smatra da je dozvoljeno činiti ibadet i nekome drugom pored Allaha Uzvišenog.

Rekao je Uzvišeni: Znaj da nema drugog boga osim Allaha. (Sura Muhammed, 19)

I rekao je: ...osim onih koji istinu priznaju, oni koji znaju. (Sura Ez-Zuhruf, 86.)

Tj. ko prizna riječi la ilahe illellah i spozna svojim srcem ono što izgovori jezikom.

Potpuno ubjeđenje (el-jekin)

* Ovaj uslov podrazumijeva da se izgovori kelime i šehadet sa potpunim ubjeđenjem kojim se smiruje srce, bez bilo kakvih sumnji koje ubacuju šejtani ljudskog i džinskog roda.

Te riječi treba da se izgovore sa potpunom vjerom i ubjeđenjem u ono što one znače.

Zato, onaj ko izgovori te riječi mora da bude srcem ubijeđen i da čvrsto vjeruje da je potpuna istina to da je Allah jedini Bog, te da su sva druga božanstva lažna i da nije dozvoljeno da bilo koga osim Allaha smatra Bogom i da ga obožava.

Ukoliko posumnja u svoj šehadet ili se dvoumi kada je u pitanju negacija obožavanja nekoga drugog osim Allaha, kao npr. da kaže: „Čvrsto sam ubijeđen da je Allah Bog, ali nisam siguran da su druga božanstva lažna.“, onda je u takvom slučaju kelime i šehadet neispravan i neće mu biti od koristi.

Rekao je Uzvišeni Allah: Pravi vjernici su samo oni koji u Allaha i Poslanika Njegova vjeruju, i poslije više ne sumnjaju. (Sura El-Hudžurat, 15.)

Prihvatanje (el-kabul)

* Ovaj uslov podrazumijeva da se srcem i jezikom prihvati sve ono što proizilazi iz riječi la ilahe illellah, tako što će se čvrsto vjerovati u sve ono što je preneseno od Allaha i Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Osoba će sve to prihvatiti, ništa od toga neće odbaciti i neće šerijatske tekstove pogrešno tumačiti i značenja mijenjati, kao što je to Allah zabranio.

Rekao je Uzvišeni: Recite: „Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama.“ (Sura El-Bekara, 136.)

* Suprotno od prihvatanja je odbijanje i odbacivanje. Postoje ljudi koji su spoznali značenje šehadeta i ubijeđeni su u ono što iz tih riječi proizilazi, ali ih odbijaju iz oholosti i zavisti.

Uzvišeni je rekao: Oni, doista, ne okrivljuju tebe da si lažac, nego nevjernici poriči Allahove riječi. (Sura El-En'am, 33.)

ﷻ skupinu onih koji odbijaju ove riječi ulaze i oni koji se suprostavljaju nekim šerijatskim propisima i kaznenim sankcijama ili ih preziru.

Rekao je Uzvišeni: O vjernici, uđite u Islam potpuno. (Sura El-Bekara, 208.)

Predanost i podčinjenost koja je suprotna širku

* Ovaj uslov podrazumijeva potčinjenost svemu onom na što šehadet upućuje, a to je potpuna predanost i pokornost, te odbacivanje bilo kakve sumnje u neki od Allahovih propisa.

Uzvišeni je rekao: I povratite se Gospodaru svome i pokorite mu se... (Sura Ez-Zumer, 54.)

* A ovaj uslov, također, predstavlja i potpunu predanost i pokornost onome što nam je preneseno od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, zadovoljstvo time i postupanje po tome, bez bilo kakve sumnje, dodavanja ili oduzimanja od toga.

Ukoliko neko spozna značenje la ilahe illellah, bude ubijeđen u njihovu ispravnost i prihvati ih, ali i pored toga se ne pokori i potpuno ne preda, te ne radi po onome što proizilazi iz te spoznaje, onda mu to neće biti od koristi.

Jedan od primjera kada čovjek nije pokoran i potpuno predan jeste i kada ostavi suđenje po Allahovom zakonu i zamjeni ga ovosvjetskim izmišljenim zakonima.

Istinoljubivost (es-sidk)

* Ovaj uslov podrazumijeva iskrenost sa Allahom, tako što će čovjek biti iskren u svom vjerovanju i ubjeđenju.

Ukoliko tako postupi onda će vjerovati u ono što je objavljeno u knjizi Gospodara i sunnetu Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Dakle, istinoljubivost je temelj govora, a u nju spada i da bude iskren u svom pozivanju i ulaganju truda u obožavanju Allaha i čuvanju Njegovih granica.

Rekao je Uzvišeni: O vjernici, bojte se Allaha i budite sa onima koji su iskreni. (Sura Et-tevba, 119.)

Suprotno od istinoljubivosti je laž, pa ukoliko rob bude ispoljavao svoje vjerovanje lažno, onda se ne smatra vjernikom, nego licemjerom.

Ukoliko ovakva osoba i izgovori šehadet jezikom, neće biti spašen.

Od stvari koje se suprostavljaju istinskom svjedočenju jeste i poricanje nečega sa čime je došao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, jer nam je Allah naredio da se njemu pokorimo i da u njega vjerujemo, te je pokornost Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem uporedio sa pokornošću Njemu.

Iskrenost (El-ihlas)

Ovaj uslov znači da čovjek iskrenim nijetom očisti svoje postupke od svih primjesa širka.

To će ostvariti tako što će sve ono što izgovora i radi biti iskreno samo radi Allahovog Lica i zadovoljstva, bez pretvaranja i želje za reputacijom, te bez želje da od toga dobije neku korist i ostvari lični interes ili da bude ponukan ka nekom poslu iz ljubavi prema određenoj osobi, mezhebu ili stranci, te da se tome preda i pokori bez Allahove upute

Rekao je Uzvišeni: Iskreno ispovijedanje vjere dug je Allahu. (Sura Ez-Zumer, 3.)

Također veli: ...a naredeno im je da samo Allaha obožavaju, da Mu iskreno, kao pravi vjernici, vjeru ispovijedaju. (Sura El-Bejjine, 5.)

Suprotno od iskrenosti jeste širk, pretvaranje i želja za nečim drugim, a ne za gledanjem u Allahovo Lice.

Ukoliko rob ne posjeduje temelj iskrenosti, njegov šehadet mu neće biti od koristi.

Uzvišeni je rekao: I Mi ćemo pristupiti njihovim djelima koja su učinili i u prah i pepeo ih pretvoriti. (Sura El-Furkan, 23.)

Dakle, u ovoj situaciji kada izgubi temelj, nijedno mu djelo neće koristiti.

Uzvišeni kaže: Allah neće oprostiti da Mu se neko drugi smatra ravnim, a oprostiće manje grijehove od toga, kome On hoće. A onaj ko drugog smatra Allahu ravnim čini, izmišljajući laž, grijeh veliki. (Sura En-Nisa, 48.)

Ljubav (el-mehhabbet)

* Tj. ljubav prema ovim riječima, onome što one upućuju i što podrazumijevaju.

Dakle, čovjek treba da voli Allaha i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i da daje prednost ljubavi prema njima nad ljubavlju prema nekome drugom.

Treba da ispunjava uslove ljubavi i ono što ta ljubav zahtijeva, tako što će voljeti Allaha kroz veličanje i poštivanje, te strah i nadu.

Jedan od primjera jeste da daje prednost stvarima koje Allah voli nad onim stvarima koje on lično voli, nad svojim strastima i željama, te da mrzi ono što Allah mrzi, tako što će mrziti nevjernike i biti njihov neprijatelj, te mrziti nevjerstvo, grijehenje i neposlušnost.

Znak ove ljubavi jeste da se potčini Allahovim propisima i da u svim stvarima slijedi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Uzvišeni je rekao: Reci: „Ako Allaha volite, mene slijedite, i vas će Allah voljeti i grijehе vam oprostiti.” (Sura Ali Imran, 31.)

* Suprotno od ljubavi jeste mržnja prema ovim riječima, prema onome na što one upućuju i što podrazumjevaju ili ljubav prema nekom drugom pored Allaha.

Uzvišeni je rekao: ...zato što ne vole ono što Allah objavljuje, i On će djela njihova poništiti. (Sura Muhammed, 9.)

A ono što se suprostavlja ovoj ljubavi jeste i mržnja prema Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, te uzimanje Allahovih neprijatelja za prijatelje i mržnja prema Allahovim prijateljima i prijateljima vjernika.

Značenje šehadeta da je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Allahov poslanik.

* Značenje: Pokornost u onome što je naredio, vjerovanje u ono što nas je obavijestio, ostavljanje svega što je zabranio i obožavanje Allaha na način kakav je propisao.

Zato je obaveza muslimanu da ispuni ruknove tog šehadeta, jer neće biti potpuni vjernik u njegovu poslanicu ukoliko samo taj šehadet izgovori riječima, a ne bude izvršavao ono što je on naredio i bude činio ono što je zabranio, drugima se mimo njega pokoravao, te bude obožavao Allaha na način na kakav on to nije činio.

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve selame, je rekao: „Ko mi se pokori, taj je pokoran i Allahu, a ko odbije pokornost meni on je odbio i pokornost prema Allahu.” (Hadis bilježi Buhari)

Također je rekao: „Ko uvede nešto novo u islam, to mu neće biti prihvaćeno.” (Muttefekun alejhi)

* Ono što proizilazi iz ovog šehadeta jeste i da ne smatra Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kao nekoga ko ima udio u rububijetu ili upravljanju svemirom ili pak nekog koga treba obožavati.

Nego, naprotiv, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rob koji se ne obožava i poslanik koji ne laže. On ne posjeduje nikakvu moć da sebi ili nekome drugome učini kakvu korist ili otkloni neku štetu, osim uz dozvolu Allaha Uzvišenog.

I neka su mir i blagoslov na našeg vjerovjesnika Muhammeda, na njegovu porodicu i sve ashabe.

Izvor: IslamHouse.com

Živi svjedoci logora u Liplju: Sestre Salihović torturu istrpjele bez jauka

Proljeće 1992. godine, crni su oblaci nad Bosnom. Pravi znak da i nije baš sve normalno počinje sa neplaniranim otpuštanjima radnika koji su mahom radili u Srbiji.

Dobronamjerni Srbi su sugerisali kolegama nesrbima da što prije idu svojim porodicama.

A onda su došli tenkovi. Beograd izvještava o nemirima u Bijeljini. Rat je brzo došao u naš kraj. Zvornik je u strahu. U lokalnoj školi i nekoliko privatnih kuća formirani su logori.

Niko od Zvorničana nije vjerovao da će rat donijeti sa sobom do tada neviđena stradanja i ubijanja. Sestre Paša i Sadeta Salihović živjele su u naselju Liplje kod Zvornika. Pašini članovi porodice su radili u Njemačkoj i bili su jedna od bogatijih i uglednijih porodica, a Sadetin muž Hasan radio je u Beogradu, gdje ga je zatekao rat.

Nisu pitali za godine

Prvi ratni dani sestrama Salihović donose i prve neželjene situacije. Kao i svake godine zasijale su svoja imanja, živjele od svog rada i vođene tom mišlju nisu napuštale svoje kuće, iako je većina komšija noć provodila u šumi ili kod rodbine u drugim mjestima.

“Vraćala sam se iz njive i radosna zbog obavljenog posla vidim komšiju Redžu, svi su znali da sam veselog duha, počnem pjevati: “Niz livadu zeleni se trava, lezi Redžo vidi ti se glava”.

„Upozorio me da je stvar ozbiljna i rekao da nije pametno s djecom ostajati kući po noći. Nisam mu vjerovala. Nađem komšije Mehu i Vehaba igraju šah i odlučim i tu noć prenočiti u svojoj kući. Sutradan su upali u naše selo, odvodili su redom. Nas, žene i djevojke, smjestili su u kuću komšinice Đuze. Sa mnom je i starija kćerka Hasreta. Upravo tih dana punila je sedamnaest godina”, prisjeća se Sadeta.

“Danima je padala kiša. Peti dan smo u zarobljeništvu. Nema hrane, a kad sam se pobunila i rekla da se ne ratuje po kućama i sa ženama, dobila sam udarac puškom u usta, svi prednji zubi su ispali. Zadužili su me da svaki dan muzem krave. Jedan od srpskih vojnika gledao je u moju Hasretu i rekao da želi biti moj zet. Odgovorila sam mu

da je ona dijete. Ljutito je rekao: 'Ona ima sve što treba da ima žena!'. Sa lijevog ramena je otrgnuo njenu košulju i osjetila sam da ima loše namjere. Voljela sam da sam istog momenta umrla, ali nisam mu davala nikakav znak da sam uplašena. Tog dana dovode i moju sestru Pašu. Govorila je kako Hasreta mora pobjeći. Hasreta je zamolila da se okupa u kupatilu, dugo nije izlazila. Pobjegla je kroz kupatilski prozor. Razmišljam, e sad me i ubijte", govori.

Očevi savjeti su bili presudni.

"Doveli su me u kuću, bila je već puna, mislila sam da nema mjesta za mene, ali su me stavili samu u jedan mali prostor. Imali su već informacije da sam sakrila pare, zlato i oružje. Neko je dušu prodao. Tvrдила sam da nemam. Čuvala su me četvorica, a ja sam samo rekla da imam život i ako hoće da ga imaju. Prijetili su da će izvaditi oko, osjetila sam vrh noža ispod desnog oka. Nisam dala. Otac mi je rekao ako me slučajno zarobe da ne govorim gdje su pare i zlato jer ako ne kažem postoji mogućnost da ostanem živa, ako kažem, nema ni para ni života. Svakodnevno su me mučili. Skidali su mi maramu s glave i stavljali u usta tako da je samo vrh ostao u njihovim rukama. Kad bi osjetili da gubim svijest vadili su je. Najteži momenti boravka u logoru nije bila obična bol od udaraca nego kada su doveli dijete moga djeverovića Izeta da zakolju, čujem vrisak djeteta u drugoj sobi. Dovode i drugo da ga vidim, pa i njega da zakolju. Moli me Izet da dam i spasim djecu i možda sve nas, ali meni samo odzvanjaju očeve riječi. Nisu djecu poklali, samo su nas time plašili", ističe Paša Salihović.

Torture i prkos

"Svaki dan su dolazili s novim idejama za mučenje, a ja sve manje osjećala bol. Jedan dan su zapaliti četiri plastike i topili na moje ruke i noge, pa pitaju: 'Boli li ovo?'. 'Ništa', odgovoram. Dobila sam neku snagu. Odustali su. Jedno popodne mi je jedan od čuvara ponudio cigaretu i rekao da i on ima mamu. Samo sam rekla da nikad nisam pušila cigarete, ali i ako bih zapalila da bih kupila sebi, a ne njegove. Rekao mi je: 'Pa od čega si ti'. Nisam im dala ni za kafe", kroz osmijeh se prisjeća Paša

Hasreta nalazi Adema, sprema se oslobađanje logora.

Hasreta je već pobjegla i popodne nalazi rodbinu u mjestu Bajrići gdje su bili i drugi vojnici Armije RBiH, kao i mlađahni vojnik Adem iz naselja Kamenica. Upoznala ih je o stanju u logoru, maloj brojnosti neprijateljskih vojnika i istu noć se priprema akcija oslobađanja logora.

„Neko nam je donio informaciju da je komšinica Fatija ukopana živa, ruke su joj bile van zemlje. Komšije Ljubiša i Dragiša su me izveli i pokazali mjesto gdje su ubili Hasretu. Nisu mogli podnijeti da je pobjegla. Od njenog odlaska svaki dan sam primala udarce i mučenja. Nekad poslije ponoći sam uspjela zaspati koji minut. Budim se i sapućem prvog ženi do mene da sam sanjala ružan san i da se negdje penjemo uz veliko brdo. Nije prošlo puno, prvi metak je uletio kroz prozor, uzmem ga u maramu i držim u ruci da ne zapali fotelju na koju je pao. Odmah zatim uslijedila je pucnjava, čuvari su govorili da su muslimani i da izlazimo jer bismo im bili živi štit. Bili su naši. Oslobodili su logor. Svi smo pohrlili na vrata, taj dan je poginuo jedan od najhrabrijih vojnika Dautović Bešir. Teško sam se kretala jer sam izmučena, ali smognem snage i krenem za svojim komšijama", govori Sadeta.

Oslobađanje logora i bijeg u slobodu

Nakon oslobađanja logora Sadeta nalazi kćerku Hasretu, spajaju se, borave još tri mjeseca u podrinjskim vrletima i putem Marša smrti prelazi u Tuzlu.

Hasreta se udala za vojnika Adema, s kojim danas ima dvoje djece. Paša je nakon svog izlaska sa teškim opekotinama izvadila zakopano oružje, zlato i pare i poklonila vojnicima Armije RBiH, na taj način zahvalivši na poduhvatu koji je spasio nekoliko stotina života zarobljenika iz lokalne škole i zloglasnog logora u "Đuzinoj kući".

Paša ima 81 godinu i najradije dane provodi u svome Liplju gdje danas živi.

IZVOR: AL JAZEERA

**Postani i ti član kluba knjige
FIRDEUS**